

FAITH HOGAN

*Kirja-
kampan
naiset*

BAZAR

FAITH HOGAN

*Kirja-
kaupan
naiset*

Suomentanut Virpi Vainikainen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Virpi Vainikainen
Suomenkielinen laitos © Virpi Vainikainen ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Bookshop Ladies*
(Head of Zeus/Bloomsbury Publishing, 2024)
Copyright © Faith Hogan, 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-870-209-2

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kaikille, jotka myyvät kirjoja, niin kaupoissa kuin
markkinoinnissa ja PR-tehtävissäkin, sekä kaikille niille,
jotka ystävällisesti arvioivat kirjojani ja pitävät niistä ääntä
blogeissa ja puskaradioissa – osaan tuskin ilmaista,
kuinka teitä arvostan. Kiitos!

Kaikki kääntyy hyväksi, ja kaikki kääntyy hyväksi,
ja kaikki mahdollinen kääntyy vielä hyväksi.

JULIANA NORWICHILAINEN

ESINÄYTÖS

Joy'n mieli oli niin täynnä sumuista säätä ja kuluneen illan ta-
pahtumia, ettei hän huomannut kehottaa taksikuskia käänty-
mään oikealle Rue de Penthièvrelle päin. He olivat ajaa ohi.
Ellei Yves, hänen miehensä, olisi ollut tarkkana, olisivat he
saattaneet päätyä kauas kodistaan. Onneksi taksi pystyi kään-
tymään sivukadulle, ja kohta he olivat taas oikealla reitillä.
Sakenevassa sumussa Joy joutui pinnistelemaan erottaakseen
tuttuja maamerkkejä. Näillä tienoin hän yleensä nosti katseen-
sa kohti Montmartrea. Vielä vuosien jälkeenkin kaupungin
yllä kohoava valaistu kukkula salpasi hänen henkensä. Rans-
kalaistuneesta ulkokuorestaan huolimatta hän olisi sisimmäs-
sään kai aina Pariisin lumoama amerikkalainen. Nyt hopean-
hohtoinen usva peitti sinkityt peltikatot ja häivytti näkyvistä
niiden tutun linjan, joka kohosi majesteettista katedraalia
kohti. Vanhat katulamput häämöttivät heidän yläpuolellaan
kuin pilviin ripustettuina. Joy tiesi, että kotiin eivät tänä ilta-
na näkyisi edes lähimmät punatiilikatot. Tällaisina iltoina
Pariisi huokui tavallistakin oudompaa mystiikkaa, ikään kuin
se olisi täynnä lupauksia. Tai ehkä niin oli vain tänään. Tämän-
iltaisessa juhlassa oli tuntunut siltä kuin he seisoisivat jonkin
aivan uuden kynnyksellä. Yves ja hän olivat aloittamassa uutta
yhteistä matkaa nyt kun Yves oli jäänyt eläkkeelle työstä, joka

oli ollut hänen elämänsä suurin rakkaus – Joyta lukuun ottamatta, tietysti.

Tänä iltana näkymät rajoittuivat muutamaan metriin pitkien ajovalojen valaisemaa kapeaa katua.

”Olipa hieno ilta”, Yves sanoi hiljaa hänen vieressään.

Niin oli, Joy myötäili, mutta äänettömästi. Hän halusi olla jo kotona heidän huoneistossaan, vajota pehmeään, gobeliinikankaalla verhoiltuun sohvaan, jonka hän oli ostanut kirpputorilta ollessaan vielä niin nuori että vaali mieluummin muiden ihmisten historiaa kuin omaansa. Luojan kiitos hän oli jättänyt lämmityksen päälle. ”Paljon onnea. Parempaa eläkkeellejäämistä ei voi edes kuvitella.” Hän ojensi kätensä ja puristi Yvesin kättä. Se tuntui ihmeen kylmältä, ja Joy hivuttautui lähemmäs. Kohta he olisivat kotona, turvassa ja tyytyväisinä omassa mukavassa huoneistossaan.

”Vaikea uskoa, että se on nyt ohi”, Yves sanoi hiljaa, ja Joy tiesi, että toisin kuin hän oman pikku työpaikkansa kanssa markkinointi- ja PR-konsulttina, Yves oli jättämässä taakseen uraa, joka oli ollut paitsi hyvin palkattu, myös elinikäinen intohimo. Yvesin eläkkeelle jäämistä oli juhlistettu tyylikkäässä taidegalleriassa, jonka Yves oli perustanut kauan sitten, pian sen jälkeen kun oli ruvennut rakentamaan itselleen nimeä Pariisin taidepiireissä. Galleria oli kuitenkin vain pieni osa hänen uraansa. Suurimman osan elämänsä Yves Bachand, Joy'n rakas puoliso, oli työskennellyt kansainvälisessä taidekaupassa, ostanut ja myynyt huippuluokan teoksia ja löytänyt lahjakkuuksia. Yves oli auttanut monia taiteilijoita, jotka ilman häntä eivät ehkä koskaan olisi päässeet esittelemään työtään laajemmalle yleisölle, nostanut valokeilaan maineen kynnyksellä sinnitelleitä tekijöitä ja auttanut heitä kohti arvostusta ja taloudellista

turvaa. Tämäniltaiset juhlat olivat olleet sekä ranskalaisen että kansainvälisen taidemaailman läpileikkaus, yhteisön, jonka tunnettu ja arvostettu jäsen Yves oli.

Joy oli hyvin ylpeä miehestään eikä voinut olla hymyilemättä ajatellessaan, kuinka erilainen tilaisuus hänen oma viimeinen työpäivänsä oli ollut: toimitusjohtajan laimea puhe ja sen jälkeen pateeta ja suolakeksejä (hanhenmaksaa Joy ei hyväksynyt, kuten ei moni työtovereistakaan, joista suurin osa oli jonkin sortin ristiretkeläisiä). Valkkari oli ollut lämmintä, mutta kaikki työtoverit, joita Joy piti myös ystävinään, olivat koontuneet jättämään hyvästit. Yvesin bileissä sitä vastoin oli samppanja virrannut kuin kevätsade Seattlessa. Hors d'oeuvres olivat olleet jumalaisia, eikä niistä ottanut selvää, mitä niissä oikein oli – taidokkaat herkkupalat hellivät aisteja parhaiden mahdollisten ainesosien herkkänä sinfoniana. Nokkelissa puheissa oli viljelty sisäpiirin vitsejä, joita Joy ei ymmärtänyt, mutta Yves oli puristanut hänen kättään ja kiittänyt häntä vuolaasti omassa puheessaan. Luoja kuinka hän jumaloikaan tätä miestä. Heidän yhteiset vuotensa olivat kiittäneet aivan liian nopeasti. Olihan heillä ollut myötä- ja vastoinkäymisensä, kuten parisuhteissa aina, mutta ensitapaamisesta lähtien Joylle olisi ollut mahdotonta elää ilman tätä ihmistä. Jopa silloin, kun elämä oli ollut vaikeimmillaan, neljän keskenmenon ja vain hetken aikaa maailmassa käväisseen pikku pojan jälkeen, hänellä oli ollut Yves rinnallaan, auttamassa eteenpäin. Nyt heidän yhteisessä elämässään oli edessä uusi ja jännittävä vaihe. Hän vilkaisi miestä vieressään, ja tämä hymyili hänelle.

”Mitä jos kaadan meille kotona isot konjakit ja istutaan katsomaan, kuinka sumu taikoo kaupungin kadoksiin?” Heidän huoneistostaan avautui näkymä yli Pariisin punatiilikattojen.

Kaukaisuudessa näkyi Eiffel-torni, vain pieni pala huippua tosin, mutta siitä Joy pystyi aina vakuuttamaan itselleen, että oli todella täällä, Ranskassa. Aivan eri maailmassa kuin Yhdysvaltojen Keskilänsi, missä hän oli kasvanut. Hän oli lähtenyt maailmalle pian äitinsä kuoleman jälkeen – muuta perhettä hänellä ei ollut koskaan ollutkaan. Mikään ei vetänyt häntä takaisin kotimaahan. Elyn pikkukaupunki Minnesotassa oli hyvin erilainen kuin Pariisi, mutta nykyään Joy tunsu itsensä yhtä ranskalaiseksi kuin amerikkalaiseksikin. He asuivat kahden makuuhuoneen kerrostalohuoneistossa, johon kuului myös täyteenahdettu työhuone ja isollekin vierasjoukolle riittävä ruokasali. Makuutilat olivat ehkä vaatimattomat, mutta huoneisto oli ollut heille koti aina siitä saakka, kun he olivat menneet naimisiin, ja Joy rakasti sen vanhahtavaa charmia, ylikorkeita ovia, prameita kattolistoja ja alkuperäistä parkettia, joka hehkui aamuauringossa kuin hunajalla glaseerattuna. Useimmat naapurit olivat heille tuttuja, enimmäkseen heidän kaltaisiaan, eläkeikää lähestyviä pariskuntia, joiden lapset olivat lentäneet pesästä; tulokkaisiin suhtauduttiin varauksellisesti. ”Voidaan leikkiä, että ollaan kaupungin ainoat asukkaat!” Yves hymyili, sillä ikkunasta katsoessaan Joy näki tuskin muuta kuin auton valojen valaiseman pätkän katua.

”Kuulostaa täydelliseltä.” He olivat kumpikin odottaneet eläkkeelle jäämistä. Joy olisi oikeastaan voinut jatkaa työelämässä vielä muutaman vuoden, mutta Yves oli puhunut hänet ympäri. Rahasta heillä ei ollut puutetta, joten miksi he eivät nauttisi nyt, niin kauan kuin heillä riitti terveyttä ja jaksamista kiertää vähän maailmaa? Tämä oli niitä iltoja, jotka muistaa aina, Joy ajatteli, kun matka jatkui hiljaisuuden vallitessa – kuinka he kiisivät pitkin Pariisin autioita katuja kohti uutta, yhteistä

elämänvaihetta. Hän oli juuri vilkaissut miestänsä, jakanut tämän kanssa jotain sanatonta, kuin yhteiseen täydellisen tyytyväisyyden šaaliin kietoutuneina, kun kuljettaja henkäisi. Joy kääntyi, mutta liian hitaasti nähdäkseen heitä kohti syöksyvän auton sumeat valot. Liian myöhään. Kuljettaja oli ajanut päin punaista. Ja niin he ajautuivat risteykseen kuin luistelijat jäällä; hetki oli ihmeen hidaskes, eteni kuin jokin absurdi kehtolaulu.

Joy ei tiennyt, mitä seuraavaksi tapahtui, mutta hän tunsikohoaavansa penkiltä, singahtavansa eteenpäin ja retkahtavansa sitten rajusti takaisin. Hän ojensi käsiään, tarttui etuistuimen niskatukeen ja onnistui suoristautumaan yhden tärkeän sekunnin ajaksi. Kaikki tapahtui uskomattoman nopeasti, ja myöhemmin hän miettisi, sanoivatko he toisilleen mitään, koettivatko he varoittaa toisiaan. Niin äkkiä se kävi, ja silti törmäys vaikutti kammottavan hallitulta. Kahuissaan hän katsoi, kuinka Renault iskeytyi heidän autonsa kylkeen. Yvesin puoleiseen kylkeen. Rysähdys oli valtava, sen hän muisti, tai ehkä hän vain ajatteli niin myöhemmin.

”Ei.” Hän kirkui, koska jossain aivojensa sopukassa hän tiesi, että niin kuului tehdä, mutta mikään kiljunta ei olisi esittänyt kolaria. Hän näki miehensä, ja Yvesin silmät laajenivat ennen kuin hän lennähti sivulle Joyn taakse. Joy oli jotenkin päätynyt istumaan penkin etureunalle, hakemaan epätoivoisesti tukea etupenkin selkänojasta. Auto kieppui ympäri. Uudestaan. Uudestaan. Ja uudestaan. Kauppojen julkisivut viilettivät hämärässä heidän ohitseensa kerta toisensa jälkeen, kuin jossain kammottavassa karusellissa.

”Ollaanko siellä kunnossa?” kuljettaja huusi. Joy kuuli hänen naksauttavan turvavyönsä auki, metallinen ääni kaikui hyytävässä hiljaisuudessa. Nyt kuljettaja oli polvillaan, takapenkkiä

kohti kääntyneenä, koetti saada tolkkua yhteen kasaan lysähäneistä matkustajistaan.

”Yves, mieheni, hän oli sillä puolella...” Oikea sana oli hukassa. Törmäyspuolella, kyllä hän sen tiesi, mutta käyttökelpoinen, koherentti kieli tuntui haihtuneen kokonaan hänen päästään. ”Soittakaa apua!” Eikä hän edes tiennyt, kuuliko taksimies, sillä äkkiä hänen korvansa alkoivat soida niin läpitukevasti, että Notre-Damen kellotornissakin olisi täyden tunnin koittaessa ollut hiljaisempaa.

”Hmf.” Yves äännähti oudosti, mutta Joy oli niin keskittynyt irrottamaan itseään turvavyösoituksesta, ettei täysin tajunnut miehensä ääntä ennen kuin vierestä alkoi kuulua jonkinlaisia kuplivia korahduksia.

”Yves”, hän kirkaisi. Yves ei saanut henkeä. Tukehtuiko hän? Joy haroi miehensä kaulaa. Hän onnistui työntämään kätensä sen verran tämän taakse että sai kummankin turvavyöt auki. Kireyden lauetessa hän tömähti eteenpäin ja koetti sitten kääntyä penkkien ahtaassa välissä kohti miestänsä. Yves tuijotti suoraan eteenpäin, silmät selällään, käsi tuskaisen näköisesti rinnalla.

”Hyvä luoja!” Joy tiesi heti, ettei kyse ollut hengitysvaikeuksista vaan jostain paljon pahemmasta. Yvesillä oli sydänkohtaus. Hikikarpalot vierivät pitkin hänen kasvojaan, ja auton hämärässäkin Joy näki kalvomaisten pisaroiden kiiltelevän miehensä otsalla ja valuvan poskille. Millisekunnit olivat pitkiä kuin vuosisadat. Äkkiä Joy tuli merkillisen tietoiseksi omasta hengityksestään, oman sydämensä jyskeestä rintakehässä, verestä, joka kohisi suonissa kuin ulos pyrkien, niin kuin se tahtois purkautua Vesuviuksen lailla tässä kuolemanhiljaisella pariisilaiskadulla.

Kaukaa kuului sireenin ääni, lähestyikö se? *Anna sen olla matkalla tänne.*”Soittakaa ambulanssi, miehelläni on hätä!” Joy huusi kuljettajalle. Kotiin oli vain muutama sata metriä, mutta yhtä hyvin he olisivat voineet olla miljoonien kilometrien päässä keskellä autiomaata. Hän koetti näprätä auki solmuketta, jonka Yves oli tottunein ottein solminut ennen lähtöä, mutta tilaa ei tahtonut riittää mihinkään. Rusetti ei auennut, sormet olivat hikiset ja ne vapisivat, eikä hän saanut mitään aikaiseksi ennen kuin Yves työnsi hänen kätensä pois. Epätoivoissaan Joy avasi edes miehensä paidan napit.

”Ei hätää, rakas. Kaikki järjestyy. Älä pelkää.” Mutta Yves lipui pois, hänen silmänsä vilkuilivat paniikinomaisesti oikealle ja vasemmalle. Äsken niin kauhealta kuulostanut hengitys oli hiljentynyt siinä määrin, että Joy alkoi pidättää omaansa, ikään kuin voisi siten pidätellä miestänsä luonaan.

”Voi rakas.” Hänen teki mieli huutaa. Sitten hän näki Yvesin puhelimen jalkatilassa, tarttui siihen ja soitti hätänumeroon. Tilanteen selittäminen tuntui vievän ikuisuuden. Hän halusi kiljua: *Kuulkaahan nyt, meillä on kiire.* Mutta ei hän kiljunut, ei hän ollut sellainen amerikkalainen, vaikka toivoi nyt, että olisi ollut. Sen sijaan hän kuuli äänensä vastaavan kysymyksiin järkevästi, ikään kuin aikaa olisi riittämiin.

”Ei kestä kauan”, ääni puhelimesta sanoi lopulta, ja Joy uskoi kuulevansa sumussa toisen sireenin, mutta eihän se tietenkään voinut pitää paikkaansa. Hän koetti tehdä Yvesin oloa mukavammaksi, liikkui kuin marionetti tunteettomissa käsissä.

Yves teki kuolemaa. Joy tiesi, jokin osa hänen aivoistaan, joka ei ollut täysin lähtenyt mukaan tilanteeseen, tiesi jollain kylmän loogisella tasolla, että Yves oli poistumassa hänen luotaan.

”Rakas. Rakkaani. Anna minä yritän...” Hän voisi antaa tekohengitystä. PPE:tä, niin kuin heille oli opetettu ensiapukurssilla joskus kauan sitten, painelu-puhalluselvytystä. Mutta eihän se onnistuisi näin ahtaassa tilassa.

Ambulanssin saapuessa Joy oli saanut solmukkeen auki. Liian vähän, liian myöhään. Se oli varma. Melkein varttituntiin Yves ei ollut sanonut sanaakaan, ja oli ikuisuus siitä kun Joy oli nähnyt hänen rintansa kohoavan tai kuullut heikkoakaan hengitystä.

”Joy”, Yves kuiskasi, kun häntä aseteltiin paareille.

”Shh, älä puhu. Älä nyt, odota että vahvistut.” Joy alkoi itkeä. Yves oli jo poissa, hän ajatteli, liian järkyttyneenä tajutakseen täysin, mitä se merkitsi.

”Pitää kertoa”, Yves henkäisi.

”Ei pidä. Älä sano mitään nyt, kerrot sitten kun päästään sairaalaan.”

”Mutta kun... Anna anteeksi. Minulla...” Kyyneleet valuiivat Yvesin poskilla. Ambulanssihoitaja pyöritti päätään kuin rauhoitellakseen Joyta, sanoakseen: älä huoli, tämä on normaalia. Niin Joy ainakin toivoi.

”Älä puhu, ei sinulla ole mitään anteeksi pyydettävää. Ilta oli ihana, ja meillä on hienot ajat edessä, tämä on pelkkä...” Kupruko? Niinhän nykynuoret sanoivat, eikö vain? Pelkkä kupru. Paitsi että Joy tiesi, ettei tämä olisi mikään pikku hidaste heidän suunnitelmilleen. *Älä anna tämän olla loppu.*

”Ei. Et ymmärrä.” Yves haukkoi henkeä, ja Joy koetti ajatuksen voimalla taivuttaa hänet vaikenemaan. Lopettamaan puhumisen ja keskittymään hengissä pysymiseen, sillä millään muulla ei ollut nyt väliä. Hän halusi heittäytyä Yvesin päälle, siinä paikassa, ambulanssin takaosassa, mutta avoimen paidan

alta luikerteli liikaa johtoja, joilla mitattiin Yvesin elinvoimaa. Lopulta Joy pyyhki silmänsä.

”Kaikki on hyvin. Kaikki järjestyy, oikeasti”, hän sanoi, yhtä paljon itselleen kuin miehelleen.

”Monsieur Bachand, olkaa kiltti, pitääkää happimaski paikallaan, se auttaa teitä hengittämään...” Ensihoitoteknikko työnsi maskia heidän väliinsä, venytti kuminauhaa, jotta se ei takertuisi Yvesin hiuksiin.

”Tämä on tärkeää. Olisi pitänyt kertoa sinulle kauan sitten, mutta en ole osannut.” Yves kohotti kätensä pitääkseen maskin poissa kasvoiltaan. ”Minulla on tytär.”

Robyn Tessier hieroi kuivia silmiään. Jos pölyä ja hämähäkinseittejä voisi myydä, hän olisi miljonääri. He olivat järjestelleet kirjakauppaa jo monta päivää, ja nyt hänen katseensa osui vanhaan peiliin, joka oli aikoinaan ollut hänen enonsa leipomossa. Jopa antiikkilasi paljasti, kuinka valjulta hän näytti: vihreitä silmiä himmensivät tummat silmänympärykset, ja iho oli kalpea. Se joka oli joskus sanonut kalpeutta kiinnostavaksi, oli takuulla vitsaillut, hän ajatteli. Pitkä, kuuma suihku tulisi nyt tarpeeseen. Valkoista T-paitaa peitti kirjapöly, ja hienojen hiusten vaaleuskin näytti samentuneen vahankeltaiseksi vanhan kaupan nurkkiin kertyneiden seittikerrostumien ansiosta.

”Eipä lorvailla siinä”, sanoi yläkerran huoneistoon vievästä ovesta esiin työntyvä Kian.

Ja tästä syystä, Robyn ajatteli, hän rakasti Kian Lawsonia. Toisessa kädessään Kian tasapainotteli kirjalaatikkoo ja toisessa kahta isoa teemukillista. Tummat hiukset tahtoivat valahtaa silmille ja suu oli tavanomaisessa velmussa virneessä. Ei olisi uskonut, että tämä mies oli väitellyt tohtoriksi saksalaisesta filosofiasta. He olivat uuvuksissa kumpikin. Koko pitkän päivän he olivat koettaneet saada jotain järkeä systeemiin, jollainen vanhalla Douglas Howard -kullalla oli saattanut joskus olla. Tässä vaiheessa, kun nurkat oli raivattu perin pohjin ja

Douglasin entiseen keittourkkaukseen rakennettiin hyllyjä – no, kaaos oli luonnehdintana lempeimmästä päästä.

”Ei tämä enää kauan vie, kamoon, Robyn”, Kian maanitteli vaikkei olisi tarvinnut. Robyn oli valmis tekemään mitä vain saadakseen kauppansa järjestykseen. Kirjakaupan. Hänen oman yrityksensä, täällä näin, Ballycovessa. Siitä saakka kun hän oli ryhtynyt tähän projektiin oli paniikki pyrkinyt päälle niin usein, ettei sitä voinut sivuuttaa. Häntä pelotti, ja Kian saattoi olla ainoa, joka sen tiesi. Kenellekään toiselle Robyn ei sitä ainakaan myöntäisi.

”Mutta mitä jos...”

”Älä nyt. Jossittelusta ei ole mitään hyötyä. Olet luvannut avata kaupan viikon kuluttua, ja sinähän avaat kaupan viikon kuluttua, vaikka minulta menisi henki. Tätähän sinä olet aina halunnut tehdä. No niin, sano nyt pannaanko nämä kirjat hyllyyn vai jätetäänkö ne vain laatikoihin? Tee päätös.” Nyt Kian teki hänestä pilaa, mutta ainakin häntä hymyilytti. Kianin kanssa hänellä oli turvallinen olo, oli aina ollut.

Laatikoita oli joka puolella, pinossa ja päällekkäin, ruskeita pahvimöhkäleitä silmäkantamattomiin, täynnä vanhoja kirjoja, jotka Robyn oli ostanut Douglas Howardin sukulaistyöltä. Isoetä Albie oli ollut vihainen, sillä hänen mielestään Robyn oli maksanut liikaa, mutta mitä olisi kauppa ilman varastoa? Ja jos Robyn hankkisi varastonsa uutena, se maksaisi kymmenkertaisesti.

”*A stóirín*, Robyn”, oli isometä sanonut lempeästi. ”Jos kukaan ei ostanut niitä silloin kun Douglas niitä kauppasi, miksi kuvittelet, että niitä ostettaisiin nyt?”

”Minäpä en kauppaa niitä vain ohikulkijoille täällä Ballycovessa, siinä on se ero.” Kuten olikin. ”Kirjat eivät ole pullaa,

Albie. Niillä ei ole parasta ennen -päivämäärää, ja minä voin postittaa kirjoja vaikka maapallon toiselle puolelle, kunhan vastaanottaja maksaa pakkaus- ja postikulut.”

Tästäkin hänen oli tietysti kiittäminen Kiania ja Kianin intoa outoihin, vaikeasti jäljitettäviin kirjoihin. Kian hänet oli tutustuttanut kirjakeräilijöitä palvelevan verkkokaupan maailmaan. Voisi oikeastaan sanoa, että jos hän joskus saisi elantonsa tästä ainoasta häntä kiinnostavasta alasta, olisi se Kianin ansiota.

”Totta tuokin, minun täysjyväisen soodaleipäni kanssa se ei onnistuisi”, Albie oli sanonut ja raapinut päätään ikään kuin maailman meno olisi hänelle liian nopeaa. Vaikkei Albie-setää voinut ainakaan hitaaksi moittia.

”Mihin tämä pannaan?” Kian tunki hänen tietoisuuteensa ja onnistui jotenkin hillitsemään pakokauhua, joka kohosi uhkaavasti Robynin sisuksista lähestyvän avajaispäivän edessä.

”Mm, katsotaanpa. Junia, lentokoneita ja autojako? Ajattelin, että kaikki liikenteeseen liittyvä voisi olla tuolla takaosan pikku oleskelutilassa. Mitä mieltä sinä olet?” Robyn oli hahmotellut mielessään erillisiä, eri aihepiireille omistettuja nurkkauksia somejulkaisujensa juureksi. Pinta-alaa liikkeessä oli paljon, mutta se oli jakautunut lukuisiksi pikku nurkkauksiksi, joista saisi vaikka mitä hienoa. Instagramissa ja TikTokissa toimi kaikki, mikä oli söpöä ja mihin silmä tarttui – kaikenlainen kikkailu. Liike olisi hänen näyteikkunansa, hän oli päättänyt. Hän oli muutenkin parempi kohtaamaan ihmisiä verkossa kuin tosielämässä, joten miksei sitä voisi sitten hyödyntääkin?

”Hyvä ajatus. Minä kerään kaikki liikenneaiheiset kirjat sinne, sillä selvittäään isosta osasta”, Kian arveli optimistisesti.

”Lastenosastoa ajattelin heti sisäänkäynnin viereen.” Lastenkirjoja oli valtavasti, osa niin vanhoja että ne tuskin kiinnostaisivat

ketään, mutta Robynin sisäinen kirjatoukka pakotti hänet panemaan nekin hyllyyn. ”Ikkunaan voin sitten rävyttää uusia kirjoja, kunhan...”

Mutta sitä oli turha ajatella. Robyn tiesi, että kauppa pitäisi panna tuottamaan ennen kuin hän pystyisi ottamaan myyntiin uutuuksia ja bestsellereitä. Vaieten he jatkoivat työtä, syventyen kumpikin tahollaan lajittelemaan ja kanniskelemaan kirjoja. Oli onni, että Kian oli auttamassa, Robyn ajatteli ja mietti taas, kuten oli miettinyt jo vuosia, miksi Kian palasi aina tänne takaisin. Hänellähän oli työpaikka yliopistossa, eikä häneltä takuulla puuttunut seuraa – kai Kianilla nyt oli muitakin ystäviä, joiden kanssa viettää aikaa? Esimerkiksi kollegoita, ja yliopiston kuppilat olivat takuulla täynnä väkeä, tyttöjä siis, ei kovin paljon häntä nuorempia, joiden kanssa Kian olisi voinut viettää joka toisen viikonloppunsa sen sijaan että tuli tänne häntä auttamaan.

”Minusta on mukava käydä täällä”, Kian sanoi, kun hän mainitsi asiasta. ”Totta puhuen elättelen toiveita, että sinä otat minut yhtiökumppaniksi. Osingoille minulla olisi todellakin käyttöä.” Kian vitsaili. Juuri muutama kuukausi sitten hän oli saanut unelmiensa työpaikan lehtorina maan maineikkaimpiin kuuluvalla filosofian laitoksella, missä häntä pidettiin kuin kukkaa kämmenellä, varhaisten saksalaisten ajattelijoiden messiaana.

”Jaa minäkö tekisin kaiken työn ja sinä ostelisit Porscheja?” Kian oli viimeinen ihminen intoilemaan urheiluautoista. ”Ei tule kesää. Sanotaanko, että olet tässä vaiheessa vielä työharjoittelussa, tai teet vapaaehtoistyötä?” Robyn nauroi, kun Kian kohotti valokuvateosta, jonka kannessa oli vanha T-Ford.

”Lähdetään jo, minä tarvitsen ruokaa”, Kian sanoi ja veti Robynin lattialta. Robyn ponnahti jaloilleen kuin voimistelija

*Joskus elämä ohjaa
juuri sinne, missä
sinun kuuluukin olla.*

#hyvänmielenkirjat

Pariisissa asuvalla Joy Blackwoodilla ei ole aavistustakaan, miksi hänen edesmennyt taidekauppiaas-aviomiehensä on testamentannut arvokkaan maalauksen Robyn Tessierille, tuntemattomalle nuorelle naiselle. Selvittääkseen asian Joy matkustaa Ballycoveen, Irlannin karunkauniille länsirannikolle.

Robyn on kylän kirjakauppias, joka yrittää pitää pystyssä tappiollista putiikkiaan, selviytyä särkyneestä sydäimestä ja pitää haaveensa hengissä. Joy puolestaan on tottunut järjestykseen ja varmuuteen – ja nyt hän löytääkin itsensä keskeltä kirjakaupan kaaosta, kyläläisten mutkattomuutta ja elämäniloa, jota hän ei tiennyt kaipaavansa.

Joy ja Robyn ystäväystyvät ja saavat yhdessä kirjakaupan askelen eteenpäin kohti menestystä. Samalla Joy kiintyy Ballycoven yhteisöön ja maalauksen salaisuuden paljastaminen käy yhä haastavammaksi. Mutta salaisuudet eivät pysy ikuisesti piilossa – eivätkä sydämet aina tottele järkeä.

84.2 | 978-952-870-209-2

www.bazarkustannus.fi